

i Verden. — — Jeg kommer til at tænke paa, det kunde kanske interessere Dem, Hr. Sidenius, at høre om en Tilfælde, jeg oplevede engang i New-York med en ung Mand, der gjorde sin Karriere og snappede en Millionærdatter væk for Næsen af baade Grever og Baroner, endda han var en fattig Djævel, der spiste sin Middag i en Saloon. Man kan jo aldrig vide«, tilføjede han, idet han paany med en Grimace kneb det ene Øje sammen: »De kunde kanske engang selv komme i en lignende ubehagelig Situation, — hvadbehager?«

Mens den lille Mand brød ud i sin giftigste Latter, bed Per sig i Overskægget; — han kunde næsten ikke længer styre sig.

»Jeg husker,« vedblev Hr. Delft, »det unge Menneske, jeg taler om — han hed Stadlmann og var en Østerriger, Søn af en sølle Skomager, troer jeg. Han var nu ogsaa saadan et Slags Geni; han vilde lave Sødmælk og Butter af Præriegræsset, uden at det først gik gennem Køer. Jeg be'er Dem! ... Saa var det paa et Laboratorium, hvor han gik og eksperimenterede, at han blev bekendt med en Søn af Samuel Smith, ... De har vist nok hørt det Navn ... en af Børsmatadorerne i *Fifth Avenue*, en Mand paa sine firsindstyve Millioner, — Dollars, forstaar De! Nu, denneher Østerriger var en ung Fyr af den Slags, som Fruentimmerne over hele Verden er gale efter ... saadan med Slagterskuldre og Øjne